

2. โรคไขก้างหลังแอ่น

ได้รับรายงานผู้ป่วย 1 ราย เป็นเด็กชายไทย อายุ 9 ปี เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดนนทบุรี บ้านพักอยู่เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร และมีประวัติไปเยี่ยมญาติที่ตลาดโบ๊เบ๊ เมื่อวันที่ 16 และ 23 สิงหาคม พ.ศ. 2546 เริ่มป่วยวันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2546 ด้วยอาการไข้ ปวดศีรษะมาก อาเจียน คอแข็ง เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลศรีสยาม แพทย์ได้ทำการเจาะน้ำไขสันหลังส่งเพาะเชื้อ พบ *Neisseria meningitidis* serogroup A ได้ให้การรักษาผู้ป่วยด้วย Cefotaxime เจ้าหน้าที่ระบาดวิทยาจากสำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร ได้ทำการสอบสวนและควบคุมโรคที่บ้านผู้ป่วย และที่ตลาดโบ๊เบ๊ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนนทบุรีได้ทำการสอบสวน และควบคุมโรคในโรงเรียน ขณะนี้ยังไม่มียาผู้ป่วยเพิ่มขึ้น

ตั้งแต่ต้นปีพบผู้ป่วยไขก้างหลังแอ่นในเขตกรุงเทพมหานคร 2 ราย โดยทั้ง 2 ราย ตรวจพบเชื้อ *Neisseria meningitidis* serogroup A รายแรกพบในเดือนมกราคม พ.ศ. 2546 เป็นคนงานชาวพม่าทำงานที่เขตวังทองหลาง ซึ่งเชื้อ *Neisseria meningitidis* serogroup A ทำให้เกิดการระบาดในวงกว้างได้ จึงต้องมีการเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิดต่อไป

ข้อมูลรวมของทั้งประเทศ ตั้งแต่ต้นปี ได้รับรายงานรวม 42 ราย เสียชีวิต 6 ราย โดยเกิดการระบาด 1 ครั้ง ที่อำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก

รายงานโดย กลุ่มเฝ้าระวังสอบสวนทางระบาดวิทยา สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค

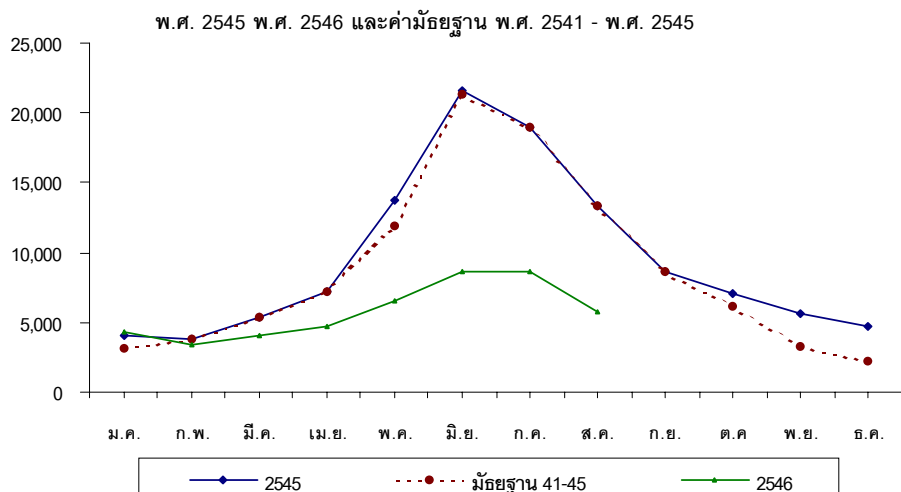
สถานการณ์โรคไขเลือดออก พ.ศ. 2546

ข้อมูล ณ วันที่ 6 กันยายน พ.ศ. 2546

1. สถานการณ์ในภาพรวม

ตั้งแต่ต้นปีถึงวันที่ 6 กันยายน พ.ศ. 2546 สำนักระบาดวิทยา ได้รับรายงานผู้ป่วยโรคไขเลือดออก จากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดต่าง ๆ และสำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร รวม 46,279 ราย เสียชีวิต 47 ราย คิดเป็นอัตราป่วย 73.69 ต่อประชากรแสนคน และอัตราป่วยตาย ร้อยละ 0.07 จำนวนผู้ป่วยที่ได้รับรายงานในปี 2546 พบว่า จำนวนผู้ป่วยสูงในเดือนมกราคม โดยพบว่าสูงกว่าปี 2545 และสูงกว่าค่ามัธยฐาน (พ.ศ. 2541 – 2545) ของช่วงเวลาเดียวกัน ในขณะที่จำนวนผู้ป่วยในเดือนกุมภาพันธ์ลดลงเล็กน้อย แล้วเพิ่มขึ้นอีกครั้งในช่วงเดือนมีนาคม ถึงเดือนกรกฎาคม แต่ยังไม่ย่นกว่าค่ามัธยฐาน (พ.ศ. 2541 – 2545) ของช่วงเวลาเดียวกัน และเริ่มลดลงในเดือนสิงหาคม (รูปที่ 1)

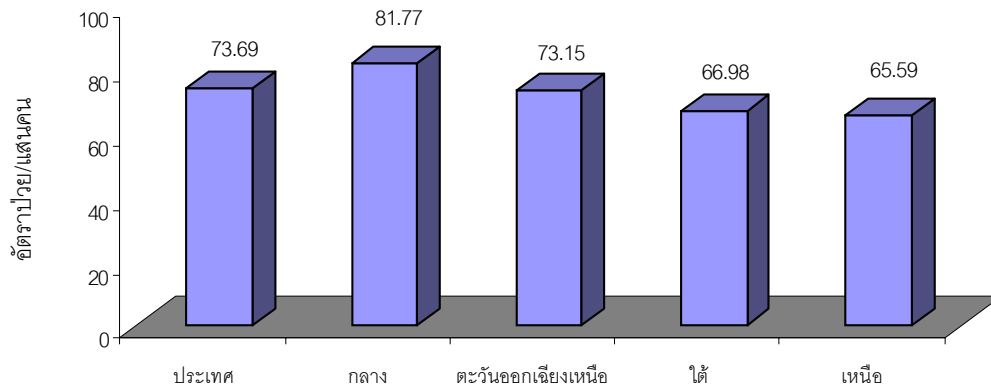
รูปที่ 1 จำนวนผู้ป่วยโรค DF+DHF+DSS จำแนกรายเดือน ประเทศไทย

พบผู้ป่วยกระจายอยู่ทุกภาค โดยภาคกลาง มีอัตราป่วยสูงสุด 81.77 ต่อประชากรแสนคน รองลงมาได้แก่ ภาคตะวันออก เชียงเหนือ อัตราป่วย 73.15 ต่อประชากรแสนคน, ภาคใต้ อัตราป่วย 66.98 ต่อประชากรแสนคน และภาคเหนือ อัตราป่วย 65.59 ต่อประชากรแสนคน ตามลำดับ (รูปที่ 2)

รูปที่ 2 อัตราป่วยต่อประชากรแสนคน โรค DF + DHF + DSS

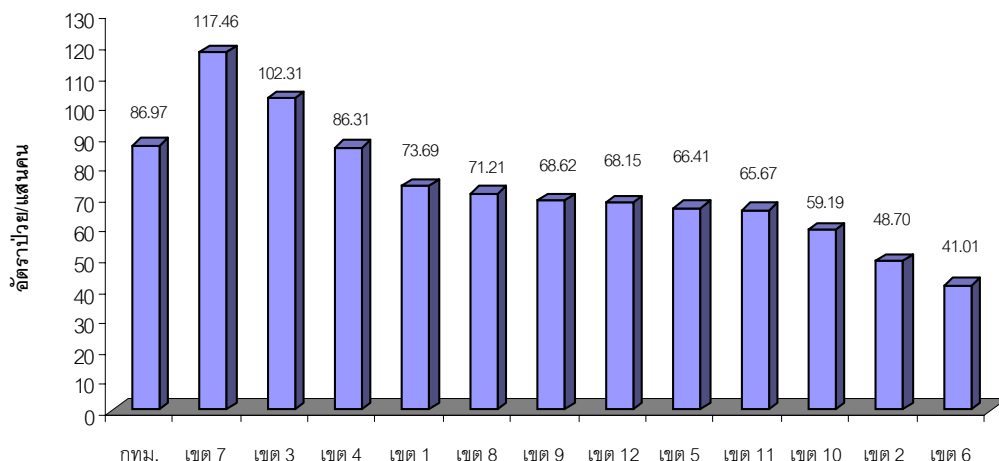
ประเทศไทย และภาค พ.ศ.2546

แต่เมื่อพิจารณารายเขต พบว่า เขต 7 ซึ่งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีอัตราป่วยสูงสุด 117.46 ต่อประชากรแสนคน รองลงมาเป็น เขต 3 เขต 4 เขต 1 ตามลำดับ (รูปที่ 3)

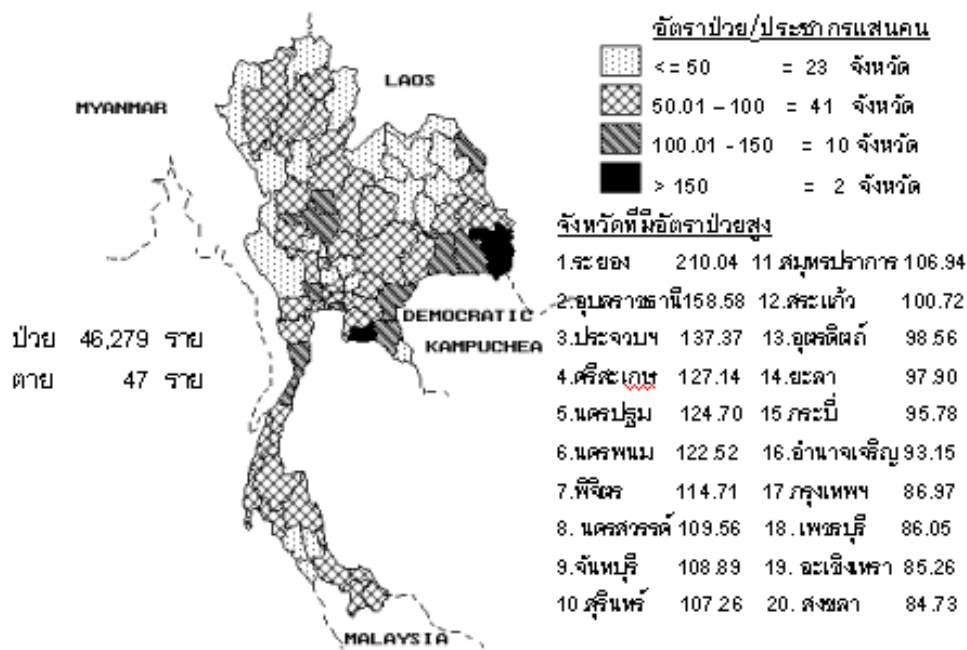
รูปที่ 3 อัตราป่วยต่อประชากรแสนคน โรค DF + DHF + DSS

จำแนกรายเขต ประเทศไทย พ.ศ.2546

เมื่อพิจารณาอัตราป่วยสะสมเป็นรายจังหวัดพบว่า จังหวัดที่มีอัตราป่วยมากกว่า 50 ต่อประชากรแสนคน มีจำนวน 53 จังหวัด (รูปที่ 4)

รูปที่ 4 อัตราป่วย/ประชากรแสนคน โรค DF + DHF + DSS จำแนกรายจังหวัด
ข้อมูลสะสม 1 มกราคม - 6 กันยายน พ.ศ. 2546

2. สถานการณ์รายจังหวัด (ข้อมูลระหว่างวันที่ 1 สิงหาคม - 6 กันยายน พ.ศ. 2546)

ในช่วงวันที่ 1 สิงหาคม - 6 กันยายน พ.ศ. 2546 ได้รับรายงานผู้ป่วยรวม 5,949 ราย เสียชีวิต 5 ราย ซึ่งข้อมูลยังมีความล่าช้าในบางจังหวัด โดยพบว่า จังหวัดที่มีอัตราป่วยสูง 20 อันดับแรกในช่วงนี้ จำแนกเป็นจังหวัดในภาคเหนือ 8 จังหวัด, ภาคกลาง 5 จังหวัด, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 4 จังหวัด และภาคใต้ 3 จังหวัด

โดยแนวโน้มผู้ป่วยเกือบทุกจังหวัดในเดือนสิงหาคม มีแนวโน้มลดลง ยกเว้น 6 จังหวัดที่มีรายงานผู้ป่วยสูงขึ้นในเดือนสิงหาคม ได้แก่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา, ฉะเชิงเทรา, สมุทรสงคราม, นครปฐม, อุทัยธานี และนราธิวาส

3. สถานการณ์ในกรุงเทพมหานคร

ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม - 6 กันยายน พ.ศ. 2546 ได้รับรายงานผู้ป่วยรวม 5,029 ราย เสียชีวิต 2 ราย คิดเป็นอัตราป่วย 63.02 ต่อประชากรแสนคน โดยพบจำนวนผู้ป่วยสูงในช่วงต้นปี และลดต่ำลงในเดือนกุมภาพันธ์ และมีนาคม เดือนเมษายนเพิ่มสูงขึ้นเล็กน้อย ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม - สิงหาคม ผู้ป่วยมีแนวโน้มสูงขึ้นแต่ยังน้อยกว่าปี 2545 และน้อยกว่าค่ามัธยฐาน (พ.ศ. 2541 - 2545) ในช่วงเดือนเดียวกัน

เขตที่มีจำนวนผู้ป่วยสูงในช่วงวันที่ 1 สิงหาคม - 6 กันยายน พ.ศ. 2546 คือ เขตสวนหลวง (28 ราย) เขตธนบุรี (27 ราย) เขตบางกะปิ (23 ราย) เขตบางพลัด (22 ราย) เขตภาษีเจริญ เขตจตุจักร เขตดินแดง (เขตละ 21 ราย) เขตจอมทอง (18 ราย) เขตลาดพร้าว เขตบางขุนเทียน เขตประเวศ (เขตละ 17 ราย)

4. อายุของผู้ป่วย

เมื่อศึกษาข้อมูลย้อนหลังตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 พบว่า สัดส่วนกลุ่มอายุของผู้ป่วยที่มีอายุน้อยกว่า 15 ปี เพิ่มขึ้น จากร้อยละ 9.17 ในปี พ.ศ. 2539 เป็น ร้อยละ 30.33 ในปี พ.ศ. 2545 สำหรับปี พ.ศ. 2546 (ข้อมูล ถึงวันที่ 6 กันยายน พ.ศ. 2546) พบว่าผู้ป่วยร้อยละ 65.6 มีอายุ <15 ปี และร้อยละ 34.4 มีอายุ ≥15 ปี